

vence 1926, podle něhož utvořil se žalobcem společnost na výrobu a na prodej hodinářských výrobků, jak vyplývá z dopisu ze dne 24. července 1926 dal firmě sám jméno »Prosto« a podle zjištění odvolacího soudu přikročily obě strany krátce po tomto ujednání k jeho provádění, což se ovšem mohlo státi, ač se žalobce prozatím ještě zdržoval v M. Poněvadž ručení společníků nebylo nijak omezeno, jest přisvědčiti odvolacímu soudu, že tu jde o veřejnou obchodní společnost podle čl. 85 obch. zák. Nerozhoduje po stránce právního trvání společnosti, zda se užívá firmy vyhovující zákonu (čl. 17 obch. zák.), stačí, že se vůbec firmy, společného obchodního jména, užívá. Nevyhovuje-li firma zákonu, dostaví se následky čl. 26 obch. zák., ale právního trvání společnosti se to nedotýká (viz Dr. Hermann Otavský, všeobecný zákoník obchodní str. 126). Že zápis společnosti do obchodního rejstříku není podmínkou jejího trvání, dovolatel sám uznává. Jest také nerozhodné, že nebylo nic bližšího ujednáno o právech a povinnostech společníků, aniž o tom, kdo bude společnost znamenati a zastupovati, neboť tu platí předpisy obchodního zákoníka. Avšak, i kdyby šlo o společnost podle § 1175 obč. zák., nebylo by tím nic získáno pro dovolatele, neboť i takovou společnost lze zrušiti pro důležité důvody podle obdoby čl. 125 obch. zák. (viz Krainz-Ehrenzweig, Recht der Schuldverhältnisse § 380 pozn. 12).

Vychází-li se ze skutkového zjištění odvolacího soudu, jest přisvědčiti jeho právnímu závěru, že jsou tu důležité důvody pro zrušení společnosti podle čl. 125 obch. zák. Podle zjištění soudů nižších stolic vyplynuly tyto důvody také z jednání dovolatele jako žalobcova společníka. Podle společenské smlouvy ponechal dovolatel žalobci také místnosti v továrně a musel proto žalobce míti za to, že jest dovolatel také oprávněn mu je vypověděti. Soudy nižších stolic nepřehlédly chování samého žalobce. Rozhodnutím sb. n. s. čís. 6308, k němuž dovolatel poukazuje, bylo ovšem vysloveno, že jest přihlížeti po případě i k tomu, jak se choval, pokud se týče chová společník, žádající zrušení společnosti. Tím však nebyla vyřčena zásada, že společník, v jehož osobě se také sběhly důvody, jež by opravňovaly druhého společníka žádati za zrušení společnosti nebo za jeho vyloučení ze společnosti, není již oprávněn sám se domáhati zrušení společnosti z důvodů, vyskytnuvších se také u druhého společníka, naopak bylo vysloveno, že jest každý případ posuzovati podle jeho zvláštních okolností. Po případě lze také uznati na zrušení společnosti právě s ohledem na závažné důvody, vzniknuvší v osobě společníka, jenž o to žádá. Že zjištěné důvody pro zrušení společnosti vyvěraly jen z osoby žalobcovy a že zmíněné okolnosti na straně žalobcově byly jím přivedeny právě jen v úmyslu, opatřiti si důvod pro zrušení společnosti, nemají soudy nižších stolic za prokázáno.

Čís. 10237.

Nejde o věc nepatrnou, domáhá-li se žalovaný v odvolání, by žalobní pohledávka, převyšující 300 Kč, nebyla uznána za pravou, třebaže

prvý soud vzhledem k pohledávce, namítané započtením, uznal žalovaného povinným, zaplatiti peněz nepřevyšující 300 Kč.

(Rozh. ze dne 18. října 1930, R I 474/30).

Proti žalobě o zaplacení 520 Kč namítl žalovaný započtením vzájemnou pohledávku 310 Kč. **Procesní soud** uznal vzájemnou pohledávku, namítanou započtením, za pravou a uznal žalovaného povinným, by zaplatil žalobci 210 Kč. **Odvolací soud** odmítl odvolání žalovaného jako nepřípustné. **Důvody:** Rozsudkem prvního soudu byl zažalovaný nárok rozštěpen a žalovaná strana odvolává se jen co do částky nepřevyšující 300 Kč, t. j. hranici věcí nepatrných. Jest lhostejno, zdali nárok, o němž vyšší soud má rozhodovati, byl nepatrným již od původu, či zda se stal nepatrným buď následkem obmezení žaloby nebo v důsledku toho, že byl rozštěpen rozsudkem prvního soudu, rozhodným je vždy, že odvolací soud může přezkoumati rozsudek v nepatrné věci jen z důvodů zmatečnosti vypočtených v § 477 čis. 1—7 c. ř. s. (§ 501 c. ř. s.), neboť účelem tohoto ustanovení zákona jest, by odvolací soud byl ušetřen rozhodovati věcně ve věcech nepatrných (srov. rozh. čis. 7158 sb. n. s.).

Nejvyšší soud zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by, nehledě k odmítacímu důvodu, jednal o odvolání žalovaného.

Důvody:

Prvý soud nerozhodl o žalobním nároku v rozsudečném výroku, ač měl tak učiniti, než z důvodů rozsudku a z výroku rozsudečného, kterým odsuzuje žalovaného vzhledem ke vzájemné pohledávce 310 Kč jen k zaplacení 210 Kč 50 h, jest zřejmo, že první soud uznal celou zažalovanou pohledávku 520 Kč za pravou. Z průběhu řízení v první stolici a z odvolání jest zjevno, že se žalovaný domáhá rozsudku, by žalobní pohledávka nebyla uznána za pravou. Jest tudíž předmětem odvolacího řízení celá žalobní pohledávka, která převyšuje hranici bagatelní (§ 448 c. ř. s.), takže neprávem odvolací soud odmítl odvolání, domnívaje se, že jde o věc nepatrnou (§§ 501, 471 čis. 2, 474 druhý odstavec c. ř. s.). Jest proto názor odvolacího soudu mylný (srov. rozh. nejv. soudu čis. 8018 sb. n. s.). Teprve, až bude zjištěno, zda zažalovaná pohledávka jest po právu, po případě v jaké výši, bude se lze zabývatí pohledávkou namítanou žalovaným k započtení.

Čís. 10238.

Ručení dráhy.

Při místních drahách nelze spatřovati příhodu v dopravě v tom, že koleje za železničního provozu nejsou volné.

Dráha byla by odpovědna za škody způsobené tím, že se bezpečnostní opatření, jež železniční správa dráze uložila, v době úrazu uká-